

55

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

RADU NOR – I.M ȘTEFAN

Taina prințului SEMEMPSIS

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

RADU NOR și I. M. ȘTEFAN

TAINA PRINȚULUI SEMEMPSIS

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
55

CE VEŢI PUTEA CITI ÎN NUMERELE VIITOARE ALE COLECŢIEI :

Nr. 56—57 — Prizonieri printre giganţi de Maya Niculescu.

*

COPERTĂ — DESEN : D. IONESCU

SILVIU DIMA POVESTEŞTE CUM L-A CUNOSCUT PE HAIMANAUA DE LARRY PARKER

Pe Larry Parker l-am întîlnit la Cairo, într-o după-amiază tîrzie, cînd soarele african, după ce incinsese zdravăn casele de piatră şi caldarimul străzilor, scăpăta, pitindu-se în dosul monumentalului hotel „Chedive".

Dar, ca să respect intocmai adevărul istoric, e necesar să precizez că nu a fost o intîlnire întîmplătoare. Larry m-a căutat de cîteva ori. Negăsindu-mă, m-a aşteptat in hol pînă am revenit din oraş.

La prima vedere, omul nu mi-a inspirat prea multă incredere. Era tipul ratatului, al haimanalei, care, după ce a incercat in zadar să întoarcă roata norocului in favoarea sa, a capitulat, inrolîndu-se in marea armată a „cavalerilor zeiţei Fortuna", cutreierînd oraşele în căutarea unui naiv de la care să ciupească cîţiva piaştri.

Fizicul il dezavantaja. Faţa lui cenuşie era buhăită, şi numai culoarea vişinie a nasului, mare şi borcănat, înviora oarecum acest chip anost, fără a-l face însă cu nimic mai simpatic. Părul, incărunţit pe alocuri, nu cunoscuse decît rareori binefacerile pieptenului şi ii atîrna in dezordine peste frunte, pînă deasupra ochilor umezi şi sticloşi.

Totuşi ceva — nici eu nu ştiu ce anume — m-a făcut să-l ascult, in timp ce mi se adresa cu vocea lui hîrîită de alcoolic:

— Domnule, am aflat că sînteţi arheolog. Aş putea să vă povestesc o întîmplare interesantă. Nu... nu plecaţi, vă rog, ascultaţi-mă şi vă asigur că nu veţi regreta. N-am nici o pretenţie. Dacă vă place istorioara mea, imi daţi şi dumneavoastră... cit vă lasă inima. Dacă nu... Larry dădu din umeri.

Luind tăcerea mea drept incuviinţare, adăugă repede:

— Numai că mie, cînd vorbesc, mi se cam usucă gîtlejul, aşa că înţelegeţi...

Am înţeles.

Peste cîteva minute eram instalaţi in faţa unei mese mai retrase din barul hotelului, pe care chelnerul aşezase o sticlă mare de gin şi două pahare.

PARKER VORBEŞTE DESPRE UN ARHEOLOG CIUDAT ŞI DOUAZECI DE LIRE CAZUTE CA DIN CER

— Cu cîteva luni in urmă, şi-a inceput povestea Larry Parker, stăteam, ca şi acum, in faţa unei sticle cu gin, cu singura deosebire că... era ultima. (Aici Larry făcu o strîmbătură, închizind şmechereşte un ochi, ceea ce voia să exprime, fără îndoială, convingerea că sticla de pe masă nu va împărtăşi aceeaşi soartă.)

Prin buzunare nu-mi sufla un vintuleţ oarecare, ci un adevărat simun [1], mai cumplit decit cel care nimicise in vechime vestita armată a lui Cambyses, regele mezilor şi perşilor.

Dădeam tocmai un păhărel pe gît cînd lingă mine a răsărit — naiba ştie cum şi de unde — un individ intre două virste, să fi avut vreo patruzeci de ani, imbrăcat după ultimul jurnal londonez. Fără să-mi ceară voie, şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. M-a studiat multă vreme cu ochii săi cenuşii şi reci, de parcă ar fi vrut să-mi ghicească gîndurile.

Neplăcută privire avea, de copoi ; şi acum mi-o amintesc.

După ce s-a săturat. in sfirşit, să mă tot purice, a murmurat printre dinţi :

— Dumneata eşti Larry Parker, nu? Şi a continuat, fără să aştepte vreun răspuns : englez, 38 de ani, fără familie, alcoolic, condamnat de două ori pentru escrocherie şi o dată pentru abuz de încredere.

Apoi a adăugat, ridicind glasul :

— Te angajez ca însoţitor. 20 de lire, plus întreţinere completă. Cît n-ai cîştigat de cînd te-ai născut ! Îţi cer doar să execuţi întocmai ordinele mele şi să fii tăcut ca mormîntul. Asta-i tot !

Te prezinţi miine dimineaţă ! Înţeles ?

A scos din buzunar o carte de vizită şi a trintit-o pe masă, împreună cu o bancnotă de o liră. Totul durase doar cîteva secunde. Nici nu mă dezmeticisem bine, şi interlocutorul meu dispăruse pe uşa barului. La început am crezut că visasem că ginul îmi provocase, ca în alte dăţi, vreo halucinaţie. Mi-am aruncat însă privirea pe masă şi am zărit hîrtia de o liră şi dreptunghiul alb de carton, cu cuvintele :

W. T. VAN DRUTTEN
arheolog
HOTEL „LUXOR“
Cairo

Aceasta a fost prima mea intilnire cu arheologul acela ţicnit, conchise Larry, golindu-şi paharul.

Dacă ştiam ce mă aşteaptă, aş fi renunţat poate la cele 20 de lire. Dar, vedeţi, aşa-i omul sărac ; cind ii cade ca din senin cîte un chilipir, nu mai judecă, ci spune doar bogdaproste !

---

[1] Vînt fierbinte al deşertului saharian.

Pe scurt, l-am căutat a doua zi la „Luxor". Era gata de plecare în fața unui Jeep incărcat cu lăzi și cufere. Purta pantaloni de călărie, jambiere de piele, cămașă kaki și o cască colonială. Părea nervos fiindcă întîrziasem, dar nu mi-a reproșat nimic. Fără să scoată o vorbă, mi-a făcut semn să mă urc repede și s-a așezat la volan.

Apoi am pornit.

In viața mea n-am pomenit o asemenea viteză. Parcă era dracul impieliţat! Nici nu știu cind am ieșit din oraș și cind am pătruns în deșert. Imi spuneam mereu că acest om trebuie să fie un as al curselor automobilistice. Prea se simțea în largul său la volan, văzînd cum apar și cum rămîn în urmă obiectele de la marginea drumului. Iar cînd băga mașina într-un viraj, mă făcea să-mi acopăr ochii cu palmele.

Ceasurile treceau unul după altul. Nici un popas. Tăcea tot timpul și continua să mine mașina de parcă necuratul s-ar fi aflat pe urmele lui.

Ne-am oprit abia seara. Mi-a aruncat, în silă parcă, o conservă, cițiva pesmeți și o sticluță cu whisky. Nădăjduiam că se va culca și că vom dormi două-trei ceasuri. Nici gînd! A înghițit cîteva îmbucături, a aprins farurile și a gonit mai departe, ca un apucat.

Dumnezeule! Deși eram de atîtea ceasuri cu el, tot nu-mi revenisem încă din nedumerire. Și nici nu aveam să-mi revin, căci în prezența lui Drutten, întîmplările cele mai obișnuite se desfășurau într-un ritm fantastic, înnebunitor.

Nu mai puteam de oboseală. De cîteva ori am și ațipit. Cînd mă trezeam, îl vedeam veghind neobosit la volan de parcă osteneala, somnul nu s-ar lipi de el.

Știți cind ne-am oprit pentru a doua oară? Abia spre amiaza zilei următoare!

In dreapta noastră se înălțau niște ruine.

Pe acest loc existase, fără îndoială, cîndva o construcție monumentală. Puteai recunoaște ușor rămășițele unor hypostyle[1] cu pereții din calcar fin de culoare albă, acoperiți cu basoreliefuri, pilaștri și colonade din gresie roșie, curți interioare, obeliscuri. Erau atît de vechi, încît era greu să te dumirești ce fuseseră pe vremuri: temple, monumente sau locuințele unor demnitari.

Arheologul meu m-a pus să scot din mașină diferite scule, cițiva drugi de oțel, cazmale, lopeți. A cercetat îndelung un plan pe care-l ținuse într-un portbart și am remarcat că mîna-i tremura. După ce a făcut apoi de cîteva ori înconjurul ruinelor, s-a oprit în cele din urmă în fața unui bloc de bazalt, care să tot fi cîntărit vreo 200—300 kg. L-a cercetat cu migală din toate părțile, folosindu-se pînă și de o lupă. Pentru prima oară de cînd îl cunoșteam, pe chipul lui a apărut o licărire de satisfacție, aș putea spune chiar de triumf.

— Haidem, Larry, ia rângile, lopețile și să ne punem pe treabă.

Nu mai puteam de oboseală. Voiam să-l rog să-mi dea un scurt

[1] Incăpere largă sprijinită pe coloane.

răgaz. N-am îndrăznit însă s-o fac, căci o privire tăioasă (îmi ghicise probabil intenția) mi-a înghețat sîngele în vine. Îl credeam capabil de orice, așa că nu voiam să mă pun rău cu el în această pustietate.

Am început prin a da la o parte nisipul. Van Drutten muncea alături de mine, ca un bezmetic. Din cînd în cînd mă zorea, înjurîndu-mă.

Seara, blocul de piatră era dezgolit pînă la bază.

Speram că-mi va îngădui cîteva clipe de răgaz, ca să-mi șterg năduşeala și să mă mai întremez cu o dușcă. Nici gînd! Mi-a poruncit să introduc rângile ca să urnim piatra din loc.

N-a fost ușor. Ne-am căznit cîteva ore. Mie-mi plesnea capul, vinele mi se umflaseră și se îngroșaseră ca niște odgoane. El însă nici nu părea să simtă efortul. Cu dinții încleștați, făcea încercare după încercare, încordat ca un armăsar.

În cele din urmă, blocul a cedat. Lunecînd pe rolele pe care le potrivisem sub el și împins de noi, s-a dat la o parte. În fața noastră a apărut intrarea unui gang subteran, astupat aproape în întregime de nisip.

L-am privit pe Drutten dintr-o parte. În ciuda caniculei, era palid și numai ochii, ochii lui de gheață, îi licăreau straniu.

Ne-am apropiat și, după ce ne-am obișnuit cu întunericul, am deosebit pereții din plăci de gresie. La un moment dat, i-am simțit privirile îndreptate asupra mea.

— Mii de draci, Larry, a șuierat el. Nu sta degeaba! Pune mîna pe lopată, că de-aia te plătesc!

Și ne-am apucat să scoatem nisipul din gang.

Abia după vreo șase ore de lucru, în care pot să vă mărturisesc cinstit că el a muncit mai mult decît mine, s-a convins că e timpul să ne odihnim.

Asta s-a întîmplat cam așa: eu abia mai făceam automat cîte o mișcare dezordonată și mă luptam să-mi țin deschiși ochii cînd am auzit deodată în spatele meu glasul lui van Drutten:

— Gata, că nu mai ești bun de nimic. Acum o îmbucătură-două. cîteva ore de somn și iar la treabă!

Ce să mai mănînc! De asta-mi ardea mie? Eram fericit că pot să mă culc, și puține minute mai tîrziu dormeam buștean.

În zori m-a sculat zgîlțîindu-mă:

— N-avem timp de pierdut, haide!

Patru zile la rînd am lucrat de la răsăritul soarelui și pînă noaptea tîrziu, cînd picam de oboseală și de somn.

Pentru mine era de neînțeles de unde avea Drutten o asemenea energie supraomenească. Cînd mie îmi cădea unealta din mînă și mi se lipeau pleoapele, el părea proaspăt, ca după o odihnă îndelungată.

DIN ARHIVA DIPLOMATICA A LUI AMENOPHIS AL IV-LEA

Larry s-a uitat lung la mine, ca pentru a măsura efectul celor istorisite, apoi a continuat:

— După o săptămînă, suferinţele mele au luat, in fine, sfîrşit. Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Desfundasem vreo douăzeci de metri din coridorul subteran, cind dădurăm de o placă de piatră acoperită cu hieroglife. Van Drutten le studia, le compara cu inscripţii din cărţile pe care le adusese cu el şi, in cele din urmă, cu un ciocan mic, de o formă neobişnuită, se apucă să ciocănească lespedea centimetru cu centimetru. Eu ii luminam cu lampa electrică şi mă minunam de stăruinţa lui, de ardoarea cu care lucra.

Intr-un tîrziu, mi-am dat seama că găsise un mecanism ascuns. In timp ce pipăia ornamentele incîlcite, dăltuite in piatră, se auzi un scrîşnet inăbuşit. Lespedea incepu să se invîrtească in jurul unei axe, şi descoperi o nouă intrare scundă şi ingustă.

Ca scos din minţi, Drutten imi smulse lampa din mînă şi se năpusti înăuntru.

L-am urmat şovăind. Mă treceau fiorii şi tremuram, dar curiozitatea era mai puternică decît frica. Am coborît cîteva zeci de trepte şi ne-am trezit într-o hrubă de formă ovală, al cărei tavan se sprijinea pe coloane groase, acoperite cu ornamente complicate.

De-a lungul pereţilor se inşirau zeci de stive alcătuite din plăci dreptunghiulare, aşezate cu migală una peste alta.

Am izbutit să le privesc de aproape. Erau din lut uscat la soare. Le acoperea o scriere ciudată, care — atîta lucru ştiam şi eu — nu semăna defel cu hieroglifele egiptene.

Van Drutten devenise de nerecunoscut. Din individul rece şi stăpîn pe sine nu mai rămăsese nimic. Obrajii ii ardeau acum ca aprinşi de febră.

Desfăcu larg braţele, voind parcă să cuprindă plăcile. Era un gest prea grăitor ca să nu-i pricep semnificaţia. Considera toate acestea ale lui, numai ale lui, o comoară nepreţuită, o comoară pe care o descoperise şi pe care nu voia cu nici un preţ s-o scape din mînă.

Cu cîteva cuvinte aspre, repezite, îmi porunci să părăsesc incăperea. M-am prefăcut că-i dau ascultare, dar m-am oprit in gang, la cîţiva paşi de intrare.

Ii urmăream din umbră fiecare mişcare, fără să fiu văzut.

Van Drutten ridicase una din plăcile galbene şi o ţinea acum in mîini ca pe un giuvaer fragil, de care ţi-e mereu teamă să nu se spargă. Il auzeam murmurînd cu glasul aproape stins de emoţie:

— Da, e limpede, limpede dincolo de orice dubiu... Amenophis al IV-lea, dintr-a XVIII-a dinastie... Te voi cunoaşte acum ca pe nimeni altul, zeu şi rege! Arhiva ta a căzut in mîinile mele... Peste prăpastia celor 3.500 de ani am aruncat o punte... Eu, arheologul van Drutten... sînt prima făptură omenească care scoate la lumină aceste tablete... primul căruia i se dezvăluie tainele unor vremuri ingropate in negurile misterioase ale trecutului...

Un timp n-am mai inţeles ce spunea. Murmura incet, descifrind probabil textul. Pe urmă am prins iar cîte ceva, bineinţeles fraze disparate:

— Am bănuit cu asta: documentele nu sînt scrise cu hieroglife, ci cu alfabetul cuneiform... interesant, foarte interesant... da, sînt redactate în limba diplomatică folosită în timpul hegemoniei Egiptului în Asia şi în insulele din Mediterana.

Il văzui punînd tableta jos. Ridică o alta şi iarăşi alta. La un moment dat il auzii şoptind:

— Vocabularul! Ce noroc neaşteptat, ce intîmplare fericită!... Nici nu mă aşteptam la aşa ceva...

M-am mai apropiat puţin şi am putut vedea că ţine în mînă o plăcuţă împărţită de linii verticale în trei coloane. Şi iar am reuşit să desluşesc cîteva fraze, pe care van Drutten le rostea cu o ardoare ce mi se părea de neinţeles:

— Acesta-i cifrul, cheia scrierii. Ideograma... şi alături... transcrierea în echivalentele silabice ale dialectului semitico-babilonian... iar în rubrica a treia, transpunerea acestor semne în sumeriană, limba originară babiloniană... Doamne, ce noroc!

Pînă la urmă nu-mi mai puteam stăpîni curiozitatea. Pretextînd că nu izbutesc să găsesc nişte cărţi pe care mi le ceruse mai înainte, l-am făcut să iasă din subterană, iar eu m-am folosit de acest răstimp ca să-mi vîr nasul printre tabletele lui. Lîngă placa împărţită în trei coloane am găsit un text tradus de van Drutten. Era, desigur, acela al inscripţiei de la începutul vocabularului. Suna cam aşa:

„Alcătuit din ordinul lui Amenophis al IV-lea, stăpînul Scării Levantului[1], spre a fi folosit în corespondenţa cu khazanii[2] oraşelor eucerite". Traducerea era în olandeză, limbă pe care arheologul meu nu ştia că o cunosc.

Intre timp, van Drutten s-a întors şi, uitînd că mai înainte mă izgonise, a ridicat o altă placă, dîndu-mi lampa ca să-i luminez. Se apucă s-o descifreze cu ajutorul mai multor tablete-vocabular şi al unor tratate pe care şi le adusese de sus, din maşină.

Treaba mergea anevoie. Zăbovea ceasuri întregi pînă ce desluşea înţelesul unei fraze. După cîtva timp începu să aştearnă traducerea într-un carnet; eu citeam totul, privindu-i peste umăr. Am aflat astfel că arhiva fusese amenajată de Ra-Apii, scribul regal, care avea sub ordinele sale pe Samas-niki, un babilonian învăţat, şi pe un alt scrib egiptean, Tetu-nu, toţi trei sclavi ai regelui.

Din cînd în cînd, îmi aruncam privirile şi asupra tratatelor pe care van Drutten le deschidea şi le închidea la loc. Multă răbdare n-aveam eu să citesc cele scrise acolo, dar am reţinut că hieroglifele se dovediseră la un moment dat prea greoaie pentru a fi folosite în corespondenţa diplomatică, datorită figurilor destul de complicate de oameni, animale, plante şi obiecte care le alcătuiau. Scria acolo că încă din vremea cuceririi Siriei şi Mesopotamiei de către Sargon,

---

[1] Scara Levantului erau denumite oraşele Gaza, Ascalon, Tyr, Sidon etc.

[2] Khazani se numea guvernatorul unei provincii, trimisul faraonului.

regele din Akkad, scrierea babiloniană cursivă, cuneiformă, fusese de aceea introdusă in intreaga Asie.

Din clipa cind descoperise tabletele diplomatice ale lui Amenophis, van Drutten nu mai părăsi arhiva subterană. Acolo mînca şi tot acolo îşi îngăduia citeva ore scurte de odihnă, dormind pe salteaua de cauciuc pe care i-o adusesem de sus.

Citeodată il auzeam vorbind în somn. Se mustra parcă singur cu cuvinte de felul acestora:

— Răbdare, Willem, răbdare! O vei găsi pînă la urmă.

Ce căuta oare?

Uneori, cînd dădea peste o tabletă anumită, il vedeam bine dispus, dar de obicei trăia într-o incordare de parcă s-ar fi aşteptat ca cine ştie ce cataclism să se dezlănţuie dintr-un moment intr-altul.

Eu ii mulţumeam în gind bătrînului lup de mare care mă luase in călătoria spre Jawa, unde invăţasem olandeza, căci în felul acesta mai puteam să trag cu ochiul la cite o filă din carnetul patronului. Unele tablete aveau un conţinut ciudat, bombastic şi slugarnic pînă la limitele ridicolului. De pildă aceasta:

„Regele şi stăpînul meu, zeul meu, soarele meu, iată ce am să-ţi spun:

Eu, khazani al oraşului Tyr, servitorul tău, colbul picioarelor tale, pămîntul care e fericit să-l calci, scîndura scaunului tău, sandala piciorului tău, potcoava calului tău, mă rostogoleşte de şapte ori pe pîntece şi pe spate în praful de sub picioarele tale, stăpînul meu, soare mîndru al cerului. Sînt servitorul regelui, cîinele casei sale şi păzesc toată ţara Tyrului pentru regele şi stăpînul meu.

Prea plecat iţi aduc la cunoştinţă că am strins dări întreite faţă de poruncile tale de la netrebnicii tăi supuşi; ei sint prea fericiţi că pot să-şi aducă astfel obolul intru sporirea averii şi gloriei tale..."

Aveam impresia că van Drutten nu aflase incă ceea ce căuta.

Bucuria primelor zile se prefăcea treptat in dezamăgire. Arheologul devenea din ce in ce mai abătut, uneori chiar minios.

La un moment dat, mi-a surprins privirea care urmărea cu aviditate rîndurile unei pagini din carnetul lui. Am căutat să previn catastrofa, exclamind cu prezenţă de spirit:

— Măcar dac-aţi scrie aici în engleză, să pot şi eu înţelege ceva din toate chinezăriile astea.

S-a uitat la mine lung şi neincrezător şi a spus:

— Nici nu trebuie să înţelegi, Larry! Altfel ai putea avea neplăceri.

Cu cît trecea timpul, van Drutten era mai sumbru. La fiecare tabletă descifrată il auzeam oftind:

— Iarăşi nimic! Blestemată să fie! Nici aici nu e pomenită...

Plăcile de lut, a căror descifrare se isprăvise, se înălţau în patru stive mari. Mai rămăseseră doar citeva tablete. Cu chipul intunecat, cu ochii rătăciţi, van Drutten îmi spuse într-un rind:

— Ani nesfîrşiţi de trudă, de căutări, de studii. Şi acum nimic, nimic decît aceste inscripţii prosteşti. Ştii tu, Larry, ce inseamnă asta pentru mine? Un glonţ în tîmplă... Dar degeaba-ţi spun astfel de lucruri, că nu-s de nasul tău...

Trecuseră două săptămîni de la plecarea noastră din Cairo. Van Drutten luase tocmai în cercetare una dintre ultimele tablete, cînd observai pe chipul lui o transformare uluitoare. Subit trăsăturile i se înseninară, şi ochii căpătară din nou acel luciu metalic pe care-l cunoşteam atît de bine. S-a pus pe lucru ca un apucat.

O zi şi o noapte a lucrat la descifrarea ei şi a încă trei tablete, fără să mănînce, fără să doarmă. Cînd i-am răsfoit mai tîrziu, în timpul somnului, carnetul, noile file scrise începeau cu următoarea însemnare:

„...Poate că nu e totul pierdut. Cum aş fi putut să mă înşel? În aceste patru tablete e vorba de comoara lui Semempsis, a vestitului prinţ Semempsis din Busiris! Mi-am aruncat privirile asupra lor şi, din puţinele lucruri descifrate de la prima citire, îmi dau seama că trebuie să fie vorba de istorisirea vieţii lui Semempsis, cuceritorul temerar care a străbătut mări şi ţări.

Semnele vorbesc de plecarea prinţului din Egipt, de rătăcirile lui prin oraşele Asiei Mici, prin pustiurile fierbinţi, de-a curmezişul întinsurilor Mediteranei, pînă în bogata insulă Creta, unde şi-a găsit odihna de veci.

Acolo trebuie să se afle acum cea mai nepreţuită comoară care a existat vreodată pe pămînt!

Ce minunat e descrisă avuţia prinţului Semempsis! «El nu avea numai aur şi argint, perle, fildeş şi nestemate, ci ceva mult mai preţios. Un lucru care-ţi dă putere asupra lumii întregi, care te face adevăratul ei stăpîn». Aceste însemnări coincid cu indicaţiile cuprinse în papyrusul descoperit de mine cu ani în urmă lîngă Giseh.

Şi acum la treabă. Am nevoie de o traducere în care nici un cuvînt să nu rămînă nedesluşit..."

După aceea, în carnet urmau cîteva pagini aşternute cu un scris foarte mărunt, de bună-seamă traducerea tabletelor. Voiam să mă apuc de lectura lor, curios de ce-o să mai aflu, cînd deodată van Drutten a tresărit în somn. M-am strecurat repede afară, de teamă să nu se trezească. A doua zi n-am mai găsit carnetul, aşa c-am rămas cu cititul la mijloc...

— Ce mai, strădaniile mele de pînă acum au fost zadarnice! mi-a zis după cîtva timp van Drutten. Şi din felul cum o spunea îmi dădeam seama că gîndeşte cu totul alt fel. M-am lecuit! Nu zic, pentru ştiinţă aceste tablete constituie un adevărat tezaur, dar eu căutam altceva, cu totul altceva... Gata, Larry, strîngem totul şi ne întoarcem la Cairo!

Din glas, ca şi din priviri, îi răzbătea o bucurie ascunsă.

Înveli cîteva tablete în vată şi le puse într-o cutie de metal.

Eu am adunat uneltele, am demontat cortul, am făcut toate pregătirile de plecare.

Cînd am coborît pentru ultima dată în arhiva subterană, am zărit iar carnetul cu traducerile. Van Drutten mi-a observat privirea şi — ştiu eu — poate c-a înţeles gîndul meu sau poate că şi-a închipuit că vreau să i-l fur. Cred că în clipa aceea i-a străfulgerat prin minte să mă ucidă. De aceea m-am şi grăbit să ies din subterană.

Pe tot drumul pînă la Cairo, de teamă, n-am închis ochii. Ajunsesem aproape de ţintă, cînd la o cotitură a şoselei, van Drutten a făcut un viraj brusc, nejustificat de nici un obstacol, aşa încît era cît p-aci să fiu azvirlit din maşină şi să-mi zdrobesc ţeasta de stînci.

Sînt sigur că a făcut-o ca să scape de mine.

Larry Parker mai trase o duşcă şi, după o scurtă pauză, continuă, parcă nemulţumit că ajunsese la capătul istorisirii sale.

La Cairo, Druttenmi-a plătit 40 de lire în loc de 20, cît îmi făgăduise, şi de atunci n-am mai dat ochi cu el.

Banii i-am făcut repede praf. Am rămas cu amintirea, adică cu această istorioară pe care v-am povestit-o. Nu-i aşa că-i de soi?

Îşi umplu o ultimă dată paharul şi-l dete pe gît.

I-am întins cîteva bancnote. Le-a vîrît zîmbind în buzunar şi, mulţumindu-mi cu exuberanţă, s-a ridicat greoi. L-am urmărit prin fereastra hotelului, în timp ce se depărta. A intrat de-a dreptul într-o tavernă aflată la colţul străzii.

Povestea lui Larry Parker mi s-a părut destul de banală. Chiar dacă n-ar fi fost o simplă născocire a unui arheolog ratat, menită să stoarcă bani turiştilor, tot n-ar fi cîştigat prea mult în intensitate dramatică.

Căci astăzi, cînd îmi reamintesc toate aceste întîmplări, înclin spre a crede că făcuse un an-doi de arheologie sau că însoţise cîteva expediţii egiptologice.

Auzisem în călătoriile mele atîtea întîmplări fantastice, încît legenda unei comori, oricît de fabuloasă ar fi fost ea, nu-mi părea deloc senzaţională şi nici măcar interesantă...

VAN DRUTTEN ISTORISEŞTE CUM A GASIT SARCOFAGUL TRANDAFIRIU

Îngrozitoare sînt drumurile în Creta! Jeep-ul, de-abia ieşit dintr-o groapă, se afundă în alta şi roţile prind să se învîrtească în gol.

Mărturisesc că ieri, cînd am debarcat din vapor la Kandia — cel de-al doilea oraş, ca mărime, al Cretei —, aveam simţămintul că am coborît pe un pămînt sfînt pentru arheologi. Spre ruşinea mea, eu, Willem Thorn van Drutten, n-am mai vizitat această insulă muntoasă plină de comori ale antichităţii.

Orașul Kandia nu e altul decît vechiul Heracleion, odinioară port al strălucitei capitale a Cretei. Cîți cuceritori nu au trecut pe aici: greci, romani, sarasini, bizantini, venețieni, turci, toți și-au imortalizat glorioasele stăpîniri, durînd palate, temple și monumente, creind nenumărate opere de artă.

În această insulă și-a dobîndit faima Evans, arheologul englez care a dezgropat la Cnosos, în valea fluviului Kairatos, un imens și somptuos palat, datind din cel de-al doilea mileniu inaintea erei noastre, din vremea cînd imperiul Minos era atotputernic. La Hagia Triada, la Eleia, la Faistos și in atitea locuri, alți cercetători au scos la iveală urmele strălucitei civilizații ale acestei insule, in care astăzi nu există decit pietre, praf, șosele mizerabile și oameni îngrozitor de săraci.

De aceea simțămîntul de venerație n-a durat prea mult. Mai exact, a ținut pînă ce am inceput să trec prin străduțele înguste și murdare ale acestui orășel tipic oriental.

A trebuit să petrec noaptea într-unul din cele mai groaznice hoteluri din cîte am cunoscut pînă acum și care îmi fusese recomandat ca fiind cel mai bun din oraș. Cearșafuri jegoase, perne rupte, insecte... A doua zi, în zori, am fost fericit s-o șterg cu Jeep-ul.

Pe drum am încercat să accelerez, dar aici așa ceva nu este cu putință. De cîteva ori era să mă rostogolesc in șanț. Ar fi prea stupid ca acum, cînd sint la doi pași de marea descoperire, un accident să pună capăt năzuințelor mele.

Șoseaua ducea spre răsărit, prin cîmpia care se întinde de-a lungul coastei. Era cald, o căldură înăbușitoare, insuportabilă. Am trecut peste cîteva pîraie care coborau dinspre munții Sudului și se vărsau in Marea Egee. Vegetația lipsea aproape cu desăvîrșire: cîțiva măslini sălbatici, din loc in loc palmieri pitici și tufișuri de lauri și mirt.

După ce am trecut de Chersoniso, am apucat-o in direcția sud-est spre interiorul insulei. Peisajul devenea deluros, iar drumul din ce în ce mai anevoios. Uneori mă temeam că va trebui să fac cale întoarsă.

Dar iată-mă la Maklio, ultima localitate mai importantă în drum spre ținta mea. Am oprit mașina și mi-am cumpărat cîte ceva de-ale gurii. Un negustor m-a intrebat mirat cum de mă hotărăsc să plec acum, căci peste vreo două ore se înserează. Am rîs. Ca și cînd noaptea cea mai intunecoasă și plină de primejdie ar fi in stare să mă oprească să ajung cu un ceas mai devreme...

Nu mai pot pierde nici o clipă!

Mașina urcă și mai anevoios. Șoseaua nici nu mai există pe aici, ci doar un fel de drum pe care abia dacă poți străbate 6—7 kilometri pe oră. Din cînd în cînd sînt nevoit să cobor și să inlătur stînci prăvălite pe care nu le pot ocoli.

Am trecut și de ultimul sat aflat cu 12 kilometri la sud de

vîrful muntelui Sasihtl, unul dintre cele trei masive ale insulei. Copil zdrenţăroşi mi-au înconjurat maşina ca pe un animal exotic şi de-abia am putut să-i gonesc.

De aici o iau spre nord. Indicaţiile de care dispun sînt precise. Jeep-ul coboară cuminte în albia secată a unei ape şi apoi începe să urce din nou. Se lasă seara şi o dată cu ea răcoarea mult aşteptată. Aprind farurile. După hartă, mai am cel mult un kilometru. Iată-mă la bucla rîului în formă de S. Urc povîrnişul din dreapta şi, cerînd motorului tot ce poate da, mai înaintez încă o sută de metri.

Unde să fie? Mă dau jos şi privesc în jurul meu. Consult iar şi iar harta şi schiţele...

S-a făcut nouă! Lumina lanternei mele saltă peste ierburi gălbejite, peste tufişuri cu forme stranii şi umbre misterioase. Să mă fi înşelat?

In sfîrşit!

Conul argintiu a dezvăluit conturul unei stînci pe peretele căreia recunosc semnul distinctiv: doar cel ce cunoaşte taina remarcă în partea de sus urmele unui basorelief care reprezintă chipul zeului egiptean Thot, deasupra căruia străjuieşte soarele. Numărul razelor şi lungimea lor mi-au dat cheia încă de cînd le-am văzut pentru prima dată pe schiţa unui turist german care le-a desenat în carnetul său ca pe o simplă curiozitate.

Vremea a distrus în mare parte basorelieful dăltuit cu milenii în urmă în stîncă, aşa că e greu să-l distingi. Dar pentru un ochi experimentat, obişnuit cu reconstituirile, nici un dubiu nu este cu putinţă.

Ştiu ce am de făcut. Razele mi-au arătat drumul. Trebuie să ocolesc stînca, şi acolo...

In sfîrşit! Iată groapa; bolovanul din dreptul ei e uşor de dat la o parte... Aşa... Şi acum trebuie să mă tîrăsc pe brînci pentru a pătrunde înăuntru. Fie!

...Mîinile-mi sînt pline de noroi, costumul mînjit ca vai de lume. Mă strecor de-a buşelea tot mai departe, pătrund tot mai adînc în stîncă...

Dar dacă între timp sarcofagul prinţului Semempsis a fost acoperit de fărîmituri de piatră, dacă acestea s-au întărit? In acest caz, voi aduce perforatorul. O să muncesc o zi, două, şapte — cît va fi nevoie.

Deodată nu mai simt deasupra capului meu tavanul stîncos. Pot să mă ridic.

Raza lanternei mele îmi dezvăluie o grotă.

Iată sarcofagul de marmură trandafirie, un sarcofag imens acoperit de sculpturi.

Simt că mă cuprinde ameţeala. Oare în cavoul acesta sinistru există o forţă magică? Nu, emoţia mea e de vină. Sîngele îmi năvăleşte în cap. Mi-e cald, foarte cald. Îmi vine să rostesc o rugăciune...

— Eu, Willem Thorn van Drutten, umil pămîntean, îţi mulţumesc Amenophis al IV-lea, fiu al lui Amenophis al III-lea şi al reginei Tii, pentru tot ce ai făptuit. Tabletele acelea care, cu 3.500 de ani in urmă, au fost depuse in incăperea subterană a palatului regal din Kutaton, in arhiva pe care am descoperit-o in deşertul Egiptului, m-au pus pe calea cea bună, m-au adus aici. Acum, peste citeva clipe, comoara prinţului din Busiris va fi in miinile mele ! Îţi mulţumesc, rege darnic, peste milenii...

Am introdus dalta. Capacul greu se ridică un pic, apoi mai mult. Acum un ultim efort şi... lanterna ! Repede lanterna !...

Ingrozitor ! De necrezut !

Gol ! Absolut gol ! Inăuntru trebuie să se găsească un alt sarcofag, de marmură verde.

Dar unde e ? Cine l-a luat ? Cine l-a furat împreună cu comoara mea ? Unde a fost dus ? Unde ?

Calvarul nu s-a sfirşit ! Din nou va trebui să caut, să caut, să caut !

CELLA ÎŞI VARSA FOCUL SAU ARTA DE A MINCA UN GRAPE-FRUIT

Am auzit spunîndu-se că inima femeii e o taină de nepătruns, că sufletul ei este un labirint in care te pierzi. Aşa să fie ? Eu, de pildă, sînt cu totul altfel. Cind simt ceva, o ştiu toţi din jur, de obicei chiar din gura mea.

Lui Silviu, în schimb, i se potriveşte de minune această caracterizare. Iar eu mă tot străduiesc, fără succes, să-l înţeleg şi să-mi explic, într-un fel sau altul, comportarea lui.

De o săptămînă sînt cu el la Predeal. Mărturisesc că mi-am închipuit cu totul altfel această vacanţă. Nădăjduiam că ne vom apropia unul de celălalt, că ne vom cunoaşte mai bine.

Cînd colo...

Citeşte ore in şir şi cînd îi amintesc că sînt şi eu pe lume, tresare, se fisticeşte, roşeşte ca un şcolar, apoi imi cere iertare. După un sfert de ceas iar il văd pe domnul conferenţiar cu nasul în tomurile lui, la care pare să ţină cu mult mai mult decit la mine (a venit cu două geamantane pline !). Mi-am adus şi eu cîteva cărţi de literatură şi o istorie a muzicii. Citeva ore mi le consacru in fiecare zi lecturii... Dar vreau să fac şi altceva decît să citesc. De aceea sint doar in concediu.

Uneori se întîmplă să ne plimbăm prin pădure, braţ la braţ, ca doi îndrăgostiţi adevăraţi. Dar Silviu nu-mi vorbeşte de cerul instelat, de mireasma florilor din livezi, de brazii zvelţi, de farmecul tainic al nopţii sau, dacă o face, o face in treacăt şi... cu o naivitate dezarmantă. Citeodată am impresia că nici nu vede ceea ce-l înconjoară.

Mie mi-e dat să aud mereu poveşti despre faraonul Narmer, despre tableta prehelenică de la Cnosos, despre şoimul care-l repre-

zintă pe zeul Horus şi despre un răboj găsit de curind intr-o peşteră din Pirinei. Şi dacă ar şti măcar să vorbească despre toate acestea intr-un limbaj accesibil! De obicei uită însă că nu are alături de el un specialist şi ii dă drumul ca intr-o comunicare ţinută la un institut ştiinţific. Imi aduc aminte că intr-o dimineaţă mi-a vorbit mai bine de două ore despre evoluţia unui hieroglif, înţelesurile lui in diferite contexte şi problemele de traducere pe care le ridică.

Ne-am cunoscut acum un an, cînd s-a reîntors dintr-o călătorie de studii in Egipt. Imi aduc aminte de o intimplare, petrecută chiar in ziua cînd ne-am văzut pentru prima dată. Ii fusesem prezentată după un concert pe care l-am dat la Casa oamenilor de ştiinţă. In timp ce vorbea cu mine, doi studenţi s-au apropiat de el şi, scuzindu-se că-l tulbură, i-au cerut unele lămuriri despre un examen apropiat. Prietenos, cu o bunăvoinţă care anula distanţa ce se creează deseori între cadrele didactice şi studenţi, le-a dat toate îndrumările necesare, incurajîndu-i şi adăugînd o mulţime de sfaturi privitoare la materialele de consultat. Am înţeles atunci că face parte din acea familie a oamenilor generoşi, dar modeşti, care dau fără să ceară, pentru a mulţumi pe ceilalţi şi a le fi de folos. Acest lucru mi-a plăcut nespus de mult.

Nu pot uita nici prima impresie pe care mi-a făcut-o înfăţişarea lui. Silviu e inalt, puternic, cu părul negru, tăiat scurt şi ochii albaştri.

Curînd mi-am dat seama că nici eu nu-i sînt indiferentă.

Dar ce folos? Mă bucuram de fiecare dată cînd urma să ne vedem şi intotdeauna mă impresiona fineţea lui sufletească; ne întilneam însă atît de rar, vorbeam atit de puţin despre noi!... Imi spunea mereu că trece printr-o perioadă cînd munca ştiinţifică îl absoarbe mai mult ca oricînd, că este pe urmele unor descoperiri importante...

Dacă aş fi avut şi eu nevoie de sprijin în probleme arheologice, m-ar fi tratat poate in alt mod.

Am crezut că aici, la Predeal, va fi altfel...

Iluzie deşartă! Aici e şi mai rău.

Acum două zile — spre nenorocul meu — i-au fost trimise de la Bucureşti nişte cioburi găsite undeva, intr-o peşteră din Dobrogea. Se pare că sint în strînsă legătură cu preocupările lui din ultima vreme.

Ore întregi le priveşte, le-ntoarce pe o parte şi pe alta, le cercetează cu lupa, işi ia notiţe, răsfoieşte mii de pagini de tratate, apoi iar se uită la ele de parcă nu le-ar cunoaşte indeajuns.

Cred că nu voi mai putea indura multă vreme situaţia asta stupidă! N-am venit la Predeal ca să mă plimb de una singură, să aştept mereu ca „dumnealui" să binevoiască a-şi cobori privirile asupra mea.

Dacă Silviu nu-şi schimbă purtarea, mă intorc la Bucureşti.

M-am săturat! Sint prea tînără ca să mă resemnez. Intr-o bună zi o să mă confunde cu biblioraftul de fişe. Vreau ca, cel puţin în

vacanță, să și rid, să și petrec, să mă și amuz, pe scurt să nu fiu la cheremul toanelor unui șoarece de bibliotecă. Vacanța mi-am ratat-o, dar viața, viața nu vreau să mi-o stric.

*
* *

Ieri a apărut la hotelul nostru un străin. Un tip foarte interesant, spiritual, cu maniere alese. In registru s-a inscris Willem Thorn van Drutten, arheolog. Un confrate al lui Silviu deci.

Dar cită deosebire! Thorn nu e numai savant, ci și un om care știe să se poarte ca lumea.

*
* *

Aseară, Thorn m-a invitat la dans. Eram singură la masă, căci Silviu nici n-a binevoit să coboare din cameră.

S-a apropiat, s-a prezentat și mi-a cerut respectuos să-i acord tangoul. Bineînțeles că nu l-am refuzat. Toți se uitau la noi, căci dansează cu adevărat minunat. N-am vorbit prea mult. El mi-a povestit doar cite ceva despre farmecul porturilor olandeze. A fost o seară foarte, foarte plăcută.

*
* *

Ce ciudat om și Silviu ăsta! N-a fost cituși de puțin gelos cind i-am povestit că ieri seară am dansat cu „trubadurul" meu. Dimpotrivă. S-a bucurat că am petrecut bine. Asta m-a scos și mai rău din sărite.

Azi dimineață Thorn m-a așteptat in hol. Mi-a cerut permisiunea să mă insoțească la plimbare. Ce era să fac? Am acceptat, mai ales că, indată după micul dejun, Silviu îmi explicase că trebuie să se înapoieze in cameră pentru a lucra.

Au fost din nou citeva ore plăcute.

Mi-a vorbit despre călătoriile lui. A umblat prin toată lumea. In țara noastră a venit tocmai din Creta. Mi-a spus că vizita pe care o face e in legătură cu niște cercetări arheologice, dar n-a făcut nici un fel de precizări. In locul lui, Silviu m-ar fi plictisit ore intregi cu fel de fel de detalii. Olandezul însă știe să se poarte cu mult tact. Și-a dat seama că subiectul nu mă pasionează și că prefer să mi se vorbească despre fiordurile norvegiene, despre pitoreasca coastă a Dalmației, despre muzeele Londrei și ale Parisului, despre concerte și expoziții, despre viața de toate zilele și obiceiurile unor oameni de pe alte meleaguri.

Cind i-am spus că sint pianistă, s-a arătat plăcut surprins. Mi-a vorbit de muzică cu multă competență, apoi mi-a destăinuit că in timpul lui liber, cintă la vioară. In orașul lui, la Haga, face parte dintr-un cvartet de amatori.

Şi lui Silviu îi place uneori să asculte cum cînt, dar n-are pic de cultură muzicaiă. Nu-l poate deosebi pe Mozart de Ravel.

Thorn mi-a cerut să-i vorbesc despre Silviu. A făcut-o, bineînțeles, cu multă discreție. Știe că sintem împreună. A citit cîteva studii publicate de Silviu într-o revistă științifică germană și mi-a spus că-l consideră un cercetător de valoare. Il interesa să afle cu ce se ocupă, la ce lucrează acum.

Cînd l-am mărturisit, roșind, că nu știu, mi s-a părut o clipă indispus. Dar, din politețe, a abordat repede altă temă.

Am luat masa împreună. La desert am avut grape-fruit. L-am urmărit cum îl mănîncă. O adevărată artă! Ii desface coaja și-l golește de miez cu o îndeminare de necrezut. E desigur un lucru mărunt, dar m-a impresionat plăcut.

Cînd mănîncă grape-fruit, lui Silviu i se prelinge zeama peste bărbie, iar eu mă uit întotdeauna la dreapta și la stînga să văd dacă nu l-a observat cineva.

SILVIU DIMA DESPRE HIEROGLIFELE DIN DOBROGEA ȘI DESPRE UN GRAV CONFLICT SENTIMENTAL

Pe zi ce trece îmi dau mai bine seama de importanța capitală a descoperirii. Hieroglife pe un vas găsit în Dobrogea noastră!

Bănuielile mele se dovedesc pe deplin întemeiate. De altfel nu e prima surpriză pe care Dobrogea o face arheologilor.

Prea mult n-am izbutit să descifrez. Pare să fie vorba de un prinț egiptean, care a străbătut mările în lung și-n lat. Ce ciudată coincidență! Îmi amintește năstrușnica poveste a haimanalei din Cairo. Dar nu... nu se poate! În viață lucrurile nu se întîmplă așa.

Va trebui să plec în Valea Carasului, să cotrobăiesc prin peștera aceea...

...Şi cu Cella ce mă fac? Sărmana fată, va fi tare necăjită. M-am purtat ca un nătărău, o recunosc. I-am stricat vacanța. Nu m-am ocupat aproape deloc de ea, iar cînd eram împreună o tot băteam la cap cu problemele mele de arheologie, îi tot țineam lecții nesfîrșite fără ca măcar să mă gîndesc cum trebuie să-i prezint lucrurile ca s-o intereseze și pe ea. Are toată dreptatea să fie supărată și sper ca în viitor să-mi răscumpăr greșeala...

Dar acum cred că mă va înțelege. Asemenea descoperiri nu se fac doar în fiecare zi... Poate voi izbuti s-o conving să vină cu mine. Ar fi minunat. Oricît de multe treburi aș avea, mă bucur totdeauna s-o știu lîngă mine și nici în clipele cînd descifrez cele mai dificile texte nu uit că e pe-aproape.

*
* *

Am vorbit cu Cella, deși mai bine nu-i spuneam nimic. S-a dezlănțuit ca o furtună, vărsîndu-și tot amarul.

N-o să uit multă vreme scena.

Am bătut la uşă şi am intrat nesigur în camera ei. Era îmbrăcată, gata de plecare. Mi-am luat inima in dinţi şi i-am vorbit.

— Cella, ştii... s-a ivit o încurcătură, ceva neprevăzut. Îmi pare foarte rău, dar va trebui să-mi întrerup concediul şi să plec in Dobrogea. Este vorba de descoperiri importante, care mă obligă să fac cercetări la faţa locului...

Nu te uita aşa la mine! Înţelege-mă: s-au găsit hieroglife egiptene într-o peşteră din Dobrogea. Iţi dai seama ce înseamnă asta? Nişte ciobani au descoperit întîmplător un vas din lut ars, pe care erau pictate hieroglife. Lucrul coincide cu unele deducţii ale mele, bazate pe documentele studiate in Egipt... Din nefericire, mi s-au adus doar cîteva fragmente. N-am putut descifra toată inscripţia. Trebuie să găsesc neapărat elemente noi. De altfel am şi telefonat la Bucureşti. Vor veni şi cîţiva studenţi ca să mă ajute la săpături...

In timp ce vorbeam, vedeam cum trăsăturile Cellei se înăspresc in mod îngrijorător. Fruntea i se acoperise cu o roşeaţă de rău augur. Mototolea nervoasă o batistă între degete. Mi-a răspuns cu un calm silit, dar cu glasul fremătînd de supărare:

— Bine, Silviule. Pleacă! Nimeni in lume nu te poate opri şi nici n-are dreptul s-o facă... Iţi dai desigur seama că prezenţa ta nu s-a făcut prea mult simţită nici pînă acum.

— Credeam... că vei consimţi să mă însoţeşti, am bîiguit eu. Nici nu-ţi poţi imagina ce lucruri minunate s-ar mai putea găsi. Obiecte vechi de mii de ani, martore ale unor întîmplări de care azi nimeni nu mai ştie nimic, dovezi ale unei înalte culturi pe meleagurile ţării noastre. Le-am descoperi împreună, Cella! Vrei?

Am avut deodată impresia că va izbucni in plîns. Gura îi fremăta ca unui copil şi ochii i-au căpătat strălucirea pe care o dau lacrimile cînd sînt gata să se reverse. Dar pe urmă mi-am dat seama că in fiinţa ei se produce o încordare care izgoneşte slăbiciunea. Cind a început să vorbească, glasul îi devenise rece şi distant, iar pe faţă îi apăruse un zîmbet plin de o ironie amară.

— Mă uimeşti, Silviule, mă uimeşti prin lipsa ta de înţelegere. Nu-ţi ajunge că m-ai tîrît după tine la Predeal, pentru ca aici să te ocupi doar de cioburile şi de cărţile tale; mai ai pretenţia să mă cari în Dobrogea, ca să mă sufoc de căldură şi să mă tăvălesc in colbul fierbinte. Fac de bună seamă parte din bagajul tău...

Nu, dragul meu, du-te sănătos şi vezi-ţi de hieroglifele tale. Eu rămîn aici. Voi incerca să-mi petrec concediul mai plăcut decît pînă acum.

Fără să mă mai invrednicească cu o privire, mi-a intors spatele şi s-a indreptat spre fereastră, invitîndu-mă astfel să părăsesc odaia.

Cind am închis uşa, am simţit că in mine se frînge ceva. Mi-e teamă că Cella nu mă va putea înţelege niciodată...

Voi pleca singur, deşi... oh, Doamne, numai uşor nu-mi vine...

CELLA ARNAUTU PRIMEŞTE O PROPUNERE „DEZINTERESATĂ"

...Silviu e plecat de două zile. Incerc să nu mă gindesc la el... a avut doar o purtare revoltătoare. Mereu îmi apare în minte! Atunci cînd i-am întors spatele, am simţit parcă privirea lui nespus de tristă, de necăjită. Dacă s-ar fi înfuriat măcar, dacă ar fi ţipat... I-aş fi răspuns şi eu vehement şi... ar fi fost mai bine. El e însă atît de blînd! Nu ştiu, dar uneori regret că nu m-am dus în Dobrogea.

Willem Thorn se ocupă tot timpul de mine. E atent, curtenitor, un cavaler desăvîrşit. Ştie întotdeauna să spună cîte o istorioară interesantă la momentul potrivit, mi-a povestit lucruri pe care nu mi le-aş fi închipuit niciodată din viaţa animalelor, e la curent cu cele mai pasionante progrese ale ştiinţei şi tehnicii. Azi dimineaţă mi-a vorbit, de pildă, despre straniul paradox al lui Einstein...

Cîteodată îmi pare însă frămîntat, cuprins de o nelinişte de neînţeles.

De-abia azi i-am spus că Silviu nu mai e la Predeal. A tresărit şi în privire i-a apărut pentru cîteva clipe o răceală curioasă. Vestea nu l-a încîntat deloc, deşi, după mine, firesc ar fi fost să-l bucure.

Am discutat apoi despre altceva.

Intr-un tîrziu, Thorn a reluat vechiul subiect. Voia să afle motivul plecării pripite a lui Silviu şi locul spre care s-a îndreptat.

— S-a dus în Dobrogea, la cioburile lui, am răspuns eu răutăcioasă, străduindu-mă totodată să par nepăsătoare.

— In Dobrogea? s-a mirat van Drutten. Au survenit oare acolo lucruri noi şi atît de importante, ca să merite o întrerupere a concediului?

— Asta a fost părerea lui Silviu. El susţine că prezenţa unor hieroglife egiptene pe teritoriul ţării noastre e ceva nemaipomenit...

M-am oprit, căci Thorn sărise ca muşcat de un şarpe. Cîteva clipe mi s-a părut că am în faţa mea cu totul alt om. Uitind regulile bunei cuviinţe, m-a prins de umeri şi a strigat:

— Hieroglife egiptene? Ai spus hieroglife egiptene, domnişoară Cella?

Apoi, dintr-o dată, cu o vădită sforţare, şi-a învins această ieşire neaşteptată, redevenind calm şi politicos, aşa cum îl ştiam de la începutul cunoştinţei noastre. De ce o fi reacţionat aşa? Oare tuturor arheologilor alăturarea cuvintelor „hieroglife" şi „Dobrogea" le produce un asemenea reflex?

— Şi unde au fost găsite aceste hieroglife? a continuat el pe un ton schimbat, după o scurtă tăcere.

— In Valea Carasului. Dar... văd că vă interesează.

— Intr-o anumită măsură, mi-a răspuns Thorn, devenit acum complet stăpîn pe sine. Şi din nou a îndreptat discuţia pe un alt făgaş.

Nu ştiu ce m-a îndemnat să-i încredinţez necazul meu, neînţelegerea dintre Silviu şi mine, dar am făcut-o. S-a arătat plin de compătimire şi dornic să mă ajute.

— Nu ştiu dacă aţi procedat bine, domnişoară. Poate că ar fi trebuit să vă daţi mai multă osteneală cu el. Oamenii de ştiinţă, tineri sau bătrîni, au firi ieşite din comun. Cercetările îi prind în mrejele lor şi astfel ajung să neglijeze pînă şi fiinţe la care ţin foarte mult.

Sfatul meu e să plecaţi la el şi să vă împăcaţi. Dacă e nevoie, sînt gata să vă însoţesc, pentru a vă pleda cauza.

L-am privit descumpănită. Această propunere venise din senin şi era oarecum lipsită de logică. Thorn Drutten mă cunoştea abia de cîteva zile, iar Silviu îi era cu totul străin.

A remarcat probabil surpriza pe care mi-o provocase şi a adăugat, zîmbind :

— Să nu vă închipuiţi că fac vreun sacrificiu părăsind Predealul. V-am spus doar că arheologia mă pasionează... şi dacă o să pot, pe deasupra, să contribui la împăcarea dumneavoastră, voi fi de două ori mulţumit.

La drept vorbind, Thorn m-a decepţionat de astă dată. Cu toate defectele lui, Silviu e cel puţin sincer.

*
* *

Ce obosită sînt !

De peste nouă ore ne aflăm în maşina lui Thorn. De la Predeal la Bucureşti şi din capitală la Constanţa am mers aproape fără să ne oprim. După un scurt popas, am pornit-o pe şoseaua Constanţa-Tulcea.

Van Drutten vorbeşte mereu, dar nu despre vreun colţ îndepărtat al lumii, ci despre Dobrogea, acest „muzeu arheologic al antichităţii", cum îl numeşte el. Capidava, Ienisala, Heracleea, Tomis şi atîtea alte cetăţi şi oraşe din vechime sînt evocate de însoţitorul meu. Acum, cînd aflu că au fost atît de apropiate de locurile pe unde trecem, mi se par destul de interesante.

Am străbătut o cîmpie vastă şi săracă în vegetaţie. De la Tîrguşor, însă, peisajul s-a schimbat cu desăvîrşire. Drumul coboară treptat într-o vale ai cărei pereţi abrupţi îţi amintesc de regiunile carpatice.

E Valea Carasului.

Nici nu mi-am închipuit că în Dobrogea voi întîlni astfel de privelişti ! Dantelăria stîncilor calcaroase sfîrtecate de sfredelul apei şi gurile negre ale peşterilor care se ivesc din loc în loc mă fac să uit cu totul de omul de lîngă mine...

Văd parcă coloanele războinicilor de altă dată trecînd pe lîngă firul apei, aşezîndu-se în poziţie de atac şi încleştîndu-se într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Aud zgomotele săbiilor care se încrucişează, ale săgeţilor care spintecă aerul.

Văd convoaiele bogate ale negustorilor purtîndu-şi prin vale poverile preţuite în galbeni grei şi îmi închipui năvala unei bande de tîlhari ascunşi în văgăunile de piatră.

O lume de pasiuni şi ambiţii se desfăşoară în faţa mea...,

— Domnişoară Cella, domnişoară Cella! Trezeşte-te, ajungem indată...

Vocea lui Thorn sună strident. Aţipisem. M-am trezit cu o vijiială cumplită în urechi, dar legănată de imaginile pe care singură mi le făurisem.

Cit mai trebuie să aştept pină să-l revăd, în sfirşit, pe nesuferitul ăla de Silviu? Van Drutten spune că cel mult o jumătate de oră.

I-o fi şi lui Silviu dor de mine?

Vreau să-i spun de la bun inceput ce cred despre cele intimplate intre noi. Il cunosc prea bine ca să-mi fie teamă că va face pe supăratul.

Acum ştiu că fiecare dintre noi işi are partea lui de vină. Ştiu de asemenea cit de mult il iubesc...

SILVIU DIMA DESCIFREAZA SCRISOAREA LUI CORCYNOS DIN HERACLEION ŞI PRIMEŞTE O VIZITA NEAŞTEPTATA

Băieţii nu au sosit incă, vor mai intirzia trei-patru zile. N-am avut răbdare să-i aştept. M-am apucat de săpături, ajutat de citiva ţărani din partea locului.

Descoperirea acestei peşteri a fost un adevărat miracol.

Se află pe versantul vestic al unei stinci, intr-un loc aproape inaccesibil. Au găsit-o nişte ciobani plecaţi in căutarea unui berbec rătăcit. Acum s-au săpat trepte, s-au intins funii şi pietrăria dizlocată poate fi transportată cu tărgile.

La inceput n-am dat decit de un vas care, ciudat lucru, pare să fie de origine helenică. Am continuat săpăturile.

Deodată, din pămint s-au ivit colţurile cenuşii ale unei plăci subţiri de piatră. Am dezgropat-o cu mare băgare de seamă şi am dus-o afară, la lumină. Purta o inscripţie, dar nu hieroglifică, cum mă aşteptam, ci in greaca primitivă, atit de asemănătoare cu scrierea fenicienilor.

Nu mi-a trebuit mult ca să mă dumiresc asupra conţinutului. Era o scrisoare a negustorului Corcynos din Heracleion către sclavul său Pelion, aflat la Tomis, pe malul Pontului Euxin. Stăpinul il anunţa că ii trimite o parte din avutul său, urmind ca el insuşi să sosească cu restul, peste citeva luni.

Ii punea in vedere lui Pelion să aibă grijă de tot şi indeosebi de „sarcofagul verde cu comorile egipteanului, cumpărat de mine la Myrtos, de la un ţăran, care-l găsise intr-o stincă aflată la poalele unui munte".

Scrisoarea se incheia cu porunca stăpinului către sclavul său, de a afla ce mărfuri mai sint căutate in porturile de pe coasta mării şi in tirgurile de pe malul fluviului Istru.

Fără să vreau, am făcut anumite legături. Corcynos vorbea de „comoara egipteanului", in hieroglifele descifrate de mine se pomenea de un „prinţ care a cutreierat mările", iar Larry Parker imi povestise

că Semempsis cuceritorul a ajuns în insula Creta, ducînd cu sine o comoară fabuloasă.

Nu-mi venea să cred şi totuşi... Ce stranie înlănţuire de fapte se impunea treptat minţii mele !

Semempsis a ajuns deci in Creta. Aici, din motive încă necunoscute, comoara a trebuit să fie ascunsă, îngropată. Au trecut citeva secole, in care nimeni n-a mai ştiut de ea şi, intr-o bună zi, a fost găsită de un ţăran. Acesta a vindut-o unui neguţător, care a trimis-o la Tomis sclavului său, cu gindul să-i urmeze şi s-o schimbe aici pentru produsele ţării, mult căutate in Creta.

Ce s-a petrecut mai tirziu, e greu de stabilit. Poate că o furtună a scufundat corabia lui Corcynos, poate că sclavul a înşelat încrederea stăpînului său şi a ascuns comoara in peşteră, ca să şi-o insuşească mai tirziu, poate că s-a refugiat acolo cu ea de teama unor răufăcători care voiau să-l jefuiască.

Mult timp m-au frămîntat aceste ipoteze. Îmi imaginam scene din trecutul îndepărtat. Ii vedeam pe sclavii conduşi de Pelion cărînd sarcofagul greu, aducindu-l noaptea, pe furiş, in peşteră. Il vedeam pe Pelion la malul mării scrutind zarea in aşteptarea corăbiei stăpînului. Il vedeam urmărit de vrăjmaşi, căzînd insingerat, cu inima străpunsă de o suliţă.

Apoi imi inchipuiam comoara egipteanului, tăinuită de bezna peşterii. Arme, vase, monede, inscripţii despre viaţa misteriosului imperiu egiptean, poate şi despre faimoasa civilizaţie cretană. Mă şi vedeam cercetindu-le pe toate, dezvăluind taine nebănuite, scriind despre ele...

Un zgomot mi-a frint şirul gindurilor.

La gura peşterii era Cella. O bucurie neţărmurită m-a cuprins. M-am ridicat repede şi am alergat in intimpinarea ei. Inima imi zvicnea cu atita putere, incit ii simţeam bătăile pină la timple.

— Cella ! am strigat eu, desfăcînd larg braţele ca s-o cuprind.

Dar entuziasmul mi-a pierit repede. Cella nu era singură. O insoţea un bărbat pe care-l zărisem parcă la hotelul din Predeal.

Cella nici nu băgă de seamă şovăiala mea. Venise lingă mine şi-mi vorbea fără să mă privească :

— Silviu, recunosc că am greşit lăsîndu-te să pleci. Willem Thorn mi-a deschis ochii şi m-a indemnat să vin la tine. M-a sfătuit să am mai multă inţelegere pentru munca ta şi să-mi înfrînez micile mele apucături egoiste. A avut dreptate.

Vreau să ştii că din clipa cind ne-am despărţit, am simţit că am fost nedreaptă cu tine ; iartă-mă, te rog, Silviule, dragul meu.

Cum era să n-o iert ! Era atît de dulce in rochia ei albă, vaporoasă, cu părul blond lăsat pe spate şi cu ochii trişti, adumbriţi de gene lungi şi mătăsoase. Şi pe urmă, ştiu prea bine că şi eu sint vinovat, cu atit mai vinovat cu cit nu mai sint un copilandru.

Am uitat de prezenţa străinului şi, stringind-o la piept, am sărutat-o cu duioşie.

Rușinată, s-a desprins din brațele mele și a îngînat:

— Ți-l prezint pe Willem Thorn. E arheolog ca și tine. Nădăjduiesc că vă veți înțelege bine.

Ne-am dat miinile. Eu eram mereu cu gîndul la Cella, copleșit de fericirea pe care mi-o prilejuise sosirea ei.

Curînd a coborît înserarea. Stîncile aruncau umbre lungi, liliachii și pe cer se iviseră, rînd pe rînd, luminițe argintii, tremurătoare.

În cort, la masa modestă pregătită cu dragoste de Cella, i-am povestit musafirului meu despre ultimele descoperiri din peșteră. I-am arătat și placa cu inscripția. A cercetat-o îndelung. Privirea lui mi s-a părut o clipă iscoditoare.

Dacă aș fi avut ochi și pentru altceva decît pentru Cella, poate l-aș fi urmărit mai atent și aș fi observat ochii lui lacomi, așa cum îi cunosc astăzi...

Înainte de a ne culca, am ieșit afară, unde ardea focul de tabără. Vîntul stîrnea flăcările și acestea aruncau reflexe fantastice pe pereții calcaroși.

— Cîte mistere nu ascund stîncile acestea! l-am auzit exclamînd, agitat, pe însoțitorul Cellei. Jocul acesta de lumini își are semnificațiile lui...

Am simțit-o pe Cella ghemuindu-se în mine, căutînd parcă un adăpost.

— În trecut oamenii aveau puteri cu mult mai mari decît astăzi, a continuat Willem Thorn, cu un freamăt nostalgic în glas. Iar pe unii aleși, magia îi făcea atotputernici!

Numai mormintele neprofanate ale acestor semizei păstrează încă urmele artei lor misterioase...

Deși priveliștea mă impresionase și pe mine, am izbucnit într-un hohot de rîs ale cărui ecouri s-au rostogolit în cascade pînă departe.

— E surprinzător că dumneavoastră, ca om de știință, credeți în forțe supranaturale. Știți doar că recent s-au descoperit numeroase mecanisme ascunse, care făceau ca în templele antice statuile să ridice miinile, să-și rotească ochii, să plîngă, pentru a înfricoșa pe credincioși. E vorba, fără îndoială, de adevărate performanțe tehnice pentru acea vreme, dar totodată de născociri ale unor șarlatani menite să înfricoșeze oamenii.

Cella tăcea și privea neliniștită spre cerul tuciuriu, luminat din cînd în cînd de fulgere îndepărtate.

Deodată o bubuitură cutremură valea. Îi urmară altele și iarăși altele, amplificate de ecou.

— Faceți rău că sfidați puterile necunoscutului! murmură sumbru Thorn, cînd zgomotele se stinseră.

Din nou am rîs, cu și mai multă poftă parcă.

— Tunete, colega, tunete! Nu te neliniști. Uite că începe să și plouă. Un duș rece nu-i tocmai nepotrivit pentru a trezi la realitate...

Am intrat in cort şi acolo am continuat să vorbesc, în timp ce ne pregăteam de odihnă:

— Există intr-adevăr taine, dar nu din cele de care vorbiţi. Uite, de pildă, peştera, nedescoperită încă, a castarnilor...

Privirea intrebătoare a Cellei m-a indemnat să istorisesc pe larg sfîrşitul tragic al acestui viteaz popor. Şi de această dată am făcut-o căutînd să las la o parte tot ce ar fi putut s-o plictisească.

— Cu două milenii in urmă, castarnii locuiau in nordul Dobrogei. Ei nu se sfiau să se lupte chiar cu puternicii romani, care au suferit multă vreme pierderi grele de pe urma atacurilor lor. In anul 28 inaintea erei noastre, colosul roman a hotărît să zdrobească pe aceşti inamici ai imperiului. Guvernatorul Macedoniei, Crassus, a primit poruncă de la Roma să pregătească o mare expediţie de pedepsire. Falangele oţelite in luptă au biruit mica armată, slab echipată, a poporului dobrogean.

Capyx, vestitul rege al castarnilor, şi generalii săi au preferat captivităţii moartea.

Castarnii care au scăpat s-au refugiat intr-o imensă peşteră din Valea Casimcea. Romanii au descoperit însă ascunzătoarea şi i-au zidit intrarea. Multă vreme au răsunat vaietele celor îngropaţi de vii în muntele de calcar, dar învingătorii au plecat abia cînd liniştea morţii a cuprins toată suflarea castarnilor.

Şi peştera aceasta există undeva prin apropierea noastră, iar într-o zi ea va fi descoperită...

N-am să uit ochii cu care m-a privit Cella în seara aceea.

Sînt convins că, de data aceasta, m-a ascultat cu uimire.

WILLEM THORN VAN DRUTTEN POVESTEŞTE CUM A IZBUTIT SA AJUNGA LA COMOARA MULT RIVNITA

Hotărît lucru, sînt un om norocos.

Cercetările mele din Creta mi-au arătat doar o pistă vagă. Aş fi putut umbla în lung şi-n lat prin Romînia, fără să dau de urma comorii, dacă nu aflam de descoperirile lui Dima. Dar iată că in calea mea apare această gîsculiţă şi in cîteva zile mă văd atît de aproape de ţintă.

Sînt sigur că aici trebuie să fie comoara!

Nu-mi rămîne decît să intind mîna şi să iau ceea ce de fapt îmi aparţine. E a mea, numai a mea! Eu am fost primul care a dibuit-o. Eu am urmărit-o ani de-a rîndul, de la un capăt la celălalt al lumii. Nimeni nu va putea să mă oprească să mi-o iau. Ah, cind mă gîndesc la ea, simt cum îmi ard obrajii şi cum îmi bate inima, asemenea unui îndrăgostit la prima intîlnire.

Şi totuşi mai trebuie să rabd, căci Dima e încăpăţinat ca un catîr.

Deocamdată nici nu se gîndeşte să pătrundă in peşteră. Ţine ca fiecare centimetru de nisip să fie cernut, pentru ca nu cumva să se piardă vreun ciob, vreo monedă.

Ce-mi pasă mie de aceste nimicuri? Eu năzuiesc doar la un lucru care pentru mine întrece ca valoare toate tezaurele din lume!

*
* *

N-am izbutit să-l conving. Nu vrea cu nici un preț să grăbească lucrările. Iar cu țăranii aceștia căpățînoși nu reușesc să mă înțeleg. De nenumărate ori era să-mi pierd răbdarea, să izbucnesc, să fac ceva nesocotit. Nici nu știu cum de am avut puterea să mă înfrînez. Mi-am stabilit singur un termen: dacă pînă miine seară Dima și echipa lui nu găsesc „obiectul", voi trece la acțiune.

*
* *

Astăzi la amiază lopata unui săpător s-a izbit de ceva tare. Am alergat cu toții și, înfrigurați, am dat pămîntul la o parte. S-a ivit un sarcofag dreptunghiular de marmură verde, parcă dăltuit în smarald, Este lucrat in stil greco-asirian, în felul sarcofagelor din Cipru sau Samos, care au de altfel asemănări cu cele egiptene. Arca, sicriul propriu-zis, era împodobită cu rozete, colonete și capete de meduză [1], în timp ce capacul avea o ornamentație și mai bogată, alcătuită din denticule [2], kymation [3] și acroterii [4].

In alte împrejurări, l-aș fi putut cerceta în voie. Dar acum altul hotăra, și eu stăteam ca pe jeratic.

In urma insistențelor mele, Dima a consimțit să dea capacul la o parte. Dedesubt era un alt capac, din bronz masiv, desigur cel sub care se află comoara. Întinsesem de-acum miinile ca să-l ridic, dar Dima m-a dat cu un gest hotărît la o parte.

Zărise o rămurică de alun, pusă de-a curmezișul, care părea proaspătă, de parcă ar fi fost ruptă de curînd. Se puteau desluși pînă și nervurile frunzelor.

— Ce interes prezintă această nuia? am întrebat eu enervat. Să ne oprim din pricina ei?

— Tocmai dumneata, domnule Thorn, spui asta? mi-a răspuns Dima privindu-mă contrariat. E doar singurul indiciu pentru stabilirea precisă a vechimii. Voi telefona chiar acum la București după un contor Geiger-Müller! Poimîine cel mai tirziu va fi aici. Apoi vom arde o mică porțiune din această ramură; contorul ne va arăta numărul de dezintegrări pe minut ale carbonului radioactiv și deci data cînd această creangă de alun a fost pusă pe capacul interior al sarcofagului.

Știam că are dreptate și că astăzi, la descoperiri arheologice importante, așa se procedează. Totuși n-am incetat să-mi pledez cauza

---

[1] Monstru mitologic cu șerpi în locul părului.
[2] Ornamente în formă de dinţișori.
[3] Brîu de ornamente.
[4] Ornamente aflate în colțuri, formate din frunze așezate în evantai.

cu îndărătnicie. Ba m-am şi străduit să-l conving că am putea încerca să ridicăm rămurica cu băgare de seamă, deşi eram sigur că la cea mai mică atingere se va preface in pulbere.

Dima însă, politicos şi cu un calm netulburat, m-a rugat să am răbdare.

Să am răbdare ! Sufletul meu e ca o corabie fără cîrmaci pe o mare răscolită de furtună, ca un nor stingher mînat de puterea uraganului, ca o coajă de nucă cuprinsă de virtejul Niagarei. Nu, nu mă pot împotrivi. La noapte trebuie să acţionez...

INSOMNIA II DA PRILEJUL CELLEI ARNAUTU SA VADA OMUL IN ARMURA

Nu pot dormi.

Noaptea asta e grea, ca de plumb. O simt apăsîndu-mi tîmplele, pleoapele. Pătrunde prin pinza cortului, mă impresoară, mă copleşeşte; felinarul, cu lumina lui gălbuie, nesigură, nu numai că nu-i ţine piept, dar parcă îi adînceşte tainica întunecime.

Gîndul îmi zboară mereu spre Silviu. De-abia in aceste zile de muncă l-am cunoscut cu adevărat. Nu-i nici pe departe aşa cum mi l-am închipuit. Nu ştiu cum de am fost în stare să-l numesc „şoarece de bibliotecă“. Calm, meticulos, cumpănit şi totodată animat de o adevărată pasiune pentru cercetare, iţi impune respectul.

Cind il vezi muncind, trebuie să-l admiri; cred că are ceva din croismul marilor pionieri ai ştiinţei. Cînd îl vezi muncind, ii ierţi cu uşurinţă micile ciudăţenii, chiar dacă pînă nu demult le-ai calificat drept defecte de neiertat, grosolănii sau mai ştiu eu ce.

Pe Thorn, în schimb, il văd acum parcă altfel. „Gentlemanul“ de la Predeal s-a schimbat radical. A devenit o făptură agitată, cu priviri curioase, care nu-şi găseşte nicăieri locul. Miinile lui tremură neincetat, buzele subţiri sint mereu intredeschise, lăsind să se vadă dinţii albi, strălucitori de albi, care îmi par cîteodată de animal de pradă. Rareori îşi mai face timp să se intereseze de mine, să se poarte ca mai inainte... Nu pricep de ce stăruie mereu ca Silviu să se grăbească. Iţi dă impresia că de conţinutul sarcofagului depinde insăşi viaţa lui.

*
* *

Nu ştiu ce am de imi bate inima cu atita putere... Sau poate că nu-s bătăile inimii ? Să-mi ţin răsuflarea şi să ascult...

Toc !... toc !... toc !... toc !...

Zgomotele vin de afară. Dinspre peşteră. Cine să fie in peşteră in toiul nopţii ? M-aş duce să văd, dar mă tem de noapte, de întuneric. Zgomotele mă înspăimîntă, deşi nu cred in poveştile mistice ale lui Thorn. Nu pot rămine nepăsătoare ! Dacă cineva ar fura obiectele acelea, Silviu ar fi atît de nenorocit. Trebuie să mă duc. Curaj, Cella, curaj !

Cerul e ca de păcură, nici o stea. Doar şuieratul vîntului şi, dinspre peşteră, acelaşi zgomot obsedant, lugubru: toc... toc... toc... şi iarăşi toc... toc... toc...

Să-l trezesc pe Silviu? Dar dacă nu-i nimic? Va rîde de mine. Poate că a intrat chiar el în peşteră şi lucrează. Voi arunca o singură privire şi, cum mă conving că nu-i nimic, o şi şterg.

Ce beznă compactă! Pînă la peşteră nu sint decît zece paşi.

Am ajuns. Dar ce văd? Inăuntru licăreşte o luminiţă. Un om stă aplecat deasupra sarcofagului şi ciocăneşte încet de jur împrejur capacul. Il recunosc. E Thorn. Ce infamie!... A isprăvit. Introduce un drug scurt şi apasă cu toată puterea. Ii văd chipul. E răvăşit — ochii aproape ieşiţi din orbite. Buzele se mişcă straniu, de parcă ar murmura o formulă magică. Il aud şoptind:

Capul taurului mare şi negru a fost tăiat.
Şarpe! Ţie ţi-am spus asta!
Scorpionule! Ţie ţi-am spus asta!
Intoarce-te, strecoară-te-n pămînt!
Pentru tine am spus asta!

Curios... îmi amintesc că Silviu mi-a citit odată aşa ceva, spunîndu-mi că-i vorba de un text vrăjitoresc descoperit în piramide... Poate că Thorn e nebun. Am citit undeva despre maladia dublei personalităţi. El e uneori un om de lume desăvîrşit, alteori un posedat.

Capacul a cedat... işi apleacă trupul şi încearcă să ridice ceva. E un obiect greu, nespus de greu. Şi deodată, în noapte răsună un zornăit, un cor de lanţuri grele tîrîte pe lespezi. A scos ceva straniu, alcătuit din corzi şi plăci metalice. Arată... arată ca o armură, ca armura unui războinic din vremuri îndepărtate. Văd chipul omului din peşteră. Tot ce fusese omenesc în el a dispărut. Parcă ar fi un lup care şi-a răpus prada şi se pregăteşte s-o ducă spre bîrlogul său.

Thorn a strîns cuirasa la piept, aşa cum îmbrăţişezi o iubită. Sărută metalul cu gingăşie. Apoi, cu gesturi lente, ca un preot înainte de liturghie, o îmbracă. Pe piept şi pe cască strălucesc ornamente aurii, de forma unor frunze de palmier. Le număr fără să vreau: sînt douăsprezece.

Acum păşeşte. E groaznic la înfăţişare. A coborît viziera... Dar ce-i asta!? Ce s-a întîmplat? S-a stins lumina din peşteră? Nu mai văd nimic. Ce noapte îngrozitoare!

Ii aud paşii apropiindu-se de mine. Tot mai aproape... Vine! Vine!!... Armura zornăie, scrişneşte...

Trebuie să fug! Trebuie să strig după ajutor! Picioarele-mi sînt însă ca de piatră şi gura mi s-a încleştat. Nu mă pot mişca, nu pot scoate un cuvînt şi nu văd nimic în faţa mea!

Am ţipat oare totuşi?

Imi amintesc doar că am auzit armura sinistră oprindu-se în faţa mea. Eram chiar în calea ei. Ceva greu, ca un baros de fierar, m-a izbit drept în frunte...

Ce iute se învîrteşte pămîntul sub picioarele mele... Ce culori aprinse au cercurile din fața ochilor mei... De ce s-a lăsat dintr-o dată tăcerea? Toate au amuțit, înghițite de beznă. Mă prăbuşesc parcă într-o prăpastie fără fund...

EU, WILLEM THORN VAN DRUTTEN, OMUL INVIZIBIL, STAPÎNUL LUMII!

E a mea! Numai a mea... Acum 3.500 de ani a purtat-o un prinț egiptean şi azi o port eu, Willem Thorn van Drutten... Semempsis corăbierul, Semempsis cuceritorul! Aşa se spunea în vremuri de demult... Acum se va spune: van Drutten cuceritorul, van Drutten stăpînul lumii! Această armură mă va face mai bogat decît Morgan, decît Rockefeller, decît Rotschild. Cu ajutorul ei voi pătrunde în tezaurul coroanei britanice, la safeurile marilor bănci ale lumii, în palatele capetelor încoronate şi ale maharadjahilor indieni. Nimeni nu se va putea împotrivi marelui şi atotputernicului van Drutten, care cunoaşte toate tainele, află toate secretele.

Cine se poate măsura cu... OMUL INVIZIBIL?

N-au fost zadarnice călătoriile nesfîrşite, anii grei de trudă. Am crezut şi am sperat fără încetare. Nu m-am îndoit o clipă de adevărul celor scrise de Reckh Akhet, de marele magician, de „cel care cunoaşte sufletul lucrurilor".

Cîți n-au rîs de mine cînd afirmam că Hekaon, magia vechilor egipteni, nu-i vorbărie goală. Nici o clipă nu m-am îndoit că preoții din Valea Nilului aveau puteri ascunse asupra făpturilor şi obiectelor neînsuflețite, că pătrunseseră tainele lumii spiritelor, că erau în stare pînă şi să se facă invizibili!

Cu cîtă emoție am citit, cu ani în urmă, în papyrusul lui Reckh Akhet despre un neprețuit talisman în formă de cuirasă, care „îți dă puteri asupra duşmanilor şi îi orbeşte, astfel încît te pierd din vedere, ca şi cînd o mînă nevăzută te-ar ridica şi te-ar ascunde printre nori, iar tu rămîi aproape de ei şi îi loveşti în voie cu crîncena ta spadă".

Talismanul de care vorbeşte magicianul e armura lui Semempsis. M-am convins de acest lucru, descifrînd arhiva pe care am descoperit-o anul trecut la săpăturile din deşert. Armura a aparținut mai întîi zeului Ra, apoi fiului său Gheb, pe urmă unor semizei şi în cele din urmă faraonului Petubastes. A trecut din generație în generație la Amenophis al IV-lea, cînd urma i se pierde.

Şi eu, Willem Thorn van Drutten, am scos-o la lumină, după 3.500 de ani!... Da! Acum îmi vor simți cu toții puterea! Pe cei mici îi voi strivi ca pe nişte viermi, iar din cei mari — regi şi miliardari — voi face sclavii mei. Ha! ha! ha!... Cum îi voi mai juca! Ca pe nişte marionete! Un simplu semn şi se vor ploconi în fața mea pînă la pămînt!

...Dar ce-i asta! Ce vrea netoata asta de-mi stă în cale? De văzut nu mă poate doar vedea! Sau poate mi-a surprins taina şi

acum nu ştie ce să facă... Nu mi-am pierdut destulă vreme cu ea la Predeal, îndrugîndu-i verzi şi uscate? Va fi prima pe care o voi zdrobi.

Şi acum spre maşină! În trei-patru ore sînt în port şi mă îmbarc. Nu mai îmi e teamă de nimic. Totul e atît de simplu! Cine m-ar putea împiedica? Eu exist de acum înainte doar pentru aceia cărora vreau să mă arăt! Willem Thorn van Drutten e doar omul invizibil, stăpînul tuturor lucrurilor, stăpînul lumii!

Păşeşte spre glorie nemuritoare, purtător al armurii prinţului Semempsis!

SILVIU DIMA POVESTEŞTE CUM A PORNIT-O PE URMELE LUI WILLEM THORN VAN DRUTTEN

Cine a strigat în plină noapte?

Buimăcit de somn, am sărit de pe saltea. Parcă era glasul Cellei. Ce s-a întîmplat!?... Am ieşit din cortul meu şi m-am repezit spre al ei. Am strigat-o. Nici un răspuns. După o ezitare, am desfăcut uşor perdeaua care ţine loc de uşă. Cortul era gol.

— Cella! Cella! Răspunde, unde eşti?

Cuvintele mele se pierdeau în noapte, repetate la nesfîrşit de ecouri.

— Cella! Cella!

Din nou nimic.

M-am repezit înapoi în cortul meu, mi-am luat lanterna şi am început s-o caut... Acolo, nu departe de peşteră, e parcă o pată mai închisă la culoare. Cîţiva paşi şi am ajuns... Cella! Îi luminez chipul. E alb, străveziu. Pe frunte o rană, din care se prelinge spre tîmple un firicel de sînge.

— Cella, scumpa mea! Ce-i cu tine? Cine a fost ticălosul?

A deschis încet ochii şi, văzîndu-mă, a zîmbit.

— Silviule, iubitul meu... A fost îngrozitor... A pronunţat o formulă magică... în sarcofag era o armură, un fel de cuirasă metalică... A strîns-o la piept, a mîngîiat-o ca un nebun... A îmbrăcat-o... Pe urmă s-a făcut întuneric... Simţeam că vine spre mine. M-a izbit!

— Nu înţeleg nimic. De cine vorbeşti, Cella? De cine, pentru numele lui dumnezeu?

Făcînd un efort care-i întrecea puterile, Cella mi-a şoptit:

— Van Drutten!

— Care van Drutten am întrebat-o uimit, în timp ce în minte îmi răsărea dintr-o dată arheologul din povestea lui Larry Parker.

— Willem... Willem Thorn van Drutten.

— Dar mi l-ai prezentat sub numele de Willem Thorn!

— Numele lui întreg este Willem Thorn van Drutten.

*
* *

Am dus-o pe Cella în cort şi am pansat-o. Din fericire nu avea nimic grav, aşa că am putut-o lăsa singură. M-am suit în maşină şi am pornit la drum.

Noaptea era pe sfîrşite. O lumină cenuşie, palidă, la orizont, vestea zorile. Şoseaua se depăna ca o panglică de hîrtie printre stîncile scunde, colţuroase, sfîşiate parcă de o explozie.

Apăsam tot mai tare pe accelerator. Din ce în ce mai repede, mai repede! Trebuia să-l ajung. O lovise pe Cella, furase o adevărată comoară arheologică. Furia îmi clocotea în piept. Aş fi fost in stare să-l sfîşii, să-l rup în bucăţi. Vedeam degetele lui lungi întinzîndu-se ca nişte păianjeni. Trebuia să-l ajung! Trebuia!

Aerul proaspăt al dimineţii imi răcorea tîmplele aprinse.

Tot mai repede, mai repede, mai repede...

*
* *

Acolo, in faţă... nu-i oare lumina roşie a unui automobil? Apăs cu putere pe accelerator. Maşina zboară ca o săgeată. Roţile s-au desprins parcă de şosea... Mai repede!... Van Drutten nu trebuie să scape!

WILLEM THORN ARE O REVELAŢIE... TARDIVA

Este pe urmele mele... il desfid! Voi ride de el in hohote. Ce-s toţi aceşti indivizi in comparaţie cu mine? Nişte gingănii, nişte rime pe care le pot zdrobi cind vreau cu călcîiul...

Maşina aceea se apropie tot mai mult. Portul nu mai poate fi departe... Şi totuşi, dacă mă ajunge?

Trebuie să acţionez altfel! Voi opri şi mă voi indepărta cu cîţiva paşi.

Găsind automobilul gol, iar pe mine nicăieri, va renunţa. Nu mă va vedea! Sînt doar invizibil. Am armura lui Semempsis. Nu pot fi văzut. Am talismanul faraonilor. Il desfid...

Am oprit şi am coborit. Mă aflu pe o faleză. Marea îşi zvîrle talazurile pină aproape de mine. Ce-mi pasă de mare? O voi stăpîni, aşa cum voi stăpîni pămînturile.

Maşina cealaltă s-a apropiat şi frînează scrişnind.

Urmăritorul meu e Dima. Să mori de rîs!... Arheologul ăsta tipicar şi ordonat ca un contabil, pozitivistul ăsta neghiob vrea oare să mi se împotrivească? Un purice, un microb! O să vedem noi ce părere o să aibă despre puterile magice ale vechilor egipteni după ce o să-i deslușesc toată povestea într-o scrisoare!

Il aştept. Desigur că se va apropia de maşină şi, deschizînd uşa, va rămine năuc. Va căuta pretutindeni. Dar nu mă va descoperi. Mi-l închipui ridicind nedumerit din umeri şi înapoindu-se în văgăuna lui. Zău dacă nu mă amuză întimplarea asta...

Dar... văd că nici nu se uită la maşină. A pornit-o drept spre mine! De unde ştie că sint aici? M-a trădat oare zăngănitul cuirasei?

Doar am stat nemişcat. Vine spre mine! Să trec mai încolo cu cîţiva metri. Aşa... Dar ce-i asta? Mă urmăreşte, vine drept in direcţia mea. E tot mai aproape. Niciodată nu i-am văzut o asemenea expresie in ochi. Nu mai pricep nimic. De unde ştie că sînt aici?! Mă vede? Mă vede oare? Nu sînt invizibil?

Armura... armura lui Semempsis şi-a pierdut puterea? In cîteva secunde vom fi faţă in faţă...

Nu sint invizibil! Ce se intimplă cu mine? Nu pricep absolut nimic. E şi de neînţeles. Armura prinţului...

Trebuie să fug. Spre maşină! E singura scăpare. Şi Dima aleargă. Ce grea e armura asta blestemată! Mă ţine in loc, mă trage la pămînt!... Am ajuns. In sfîrşit! Contactul şi gaz!

Dima e pe urmele mele. Motorul lui e mai puternic. Acceleratorul... Trebuie să scap, trebuie să-mi salvez viaţa... Mi-e frică! Mi-e frică de Dima, de ochii lui albaştri ca marea...

Lumina zorilor este parcă tulbure... Mă apucă ameţeala... Obiectele joacă in faţa mea, topindu-se unul intr-altul... Totul se roteşte într-un virtej nesfîrşit... Mă simt tirit de el... Semempsis, de ce m-ai amăgit? De ce m-au minţit tabletele lui Amenophis? E oare aceasta pedeapsa pentru cel ce a cutezat să-ţi pătrundă misterele?

La stînga e marea. Poate că ea mi-e prietenă... Volanul spre stinga. Dar ce-i oare zgomotul ăsta, scrişnetul ăsta înfiorător? S-a rupt oare balustrada?

Ce salt majestuos a făcut maşina! Acum zbor ca o pasăre, ca un pescăruş... Sint deasupra valurilor. Sint un Neptun al vremurilor noastre... Să deschid uşa! Voi ieşi şi voi face un salt in neant...

Valurile mă cuprind. Sint albastre şi reci.

Armura lui Semempsis e grea, nespus de grea. Mă trage nemiloasă la fund... Totul e atit de albastru in jurul meu... E atit de bine... E atit de linişte!

NEDUMERIRILE LUI SILVIU DIMA

Ciudată poveste, Cella... Willem Thorn van Drutten a murit şi, impreună cu el, marea a înghiţit faimoasa armură. Va fi nevoie de munca unei întregi echipe de scafandri ca să-l scoată la suprafaţă.

De ce căuta acest olandez armura prin toată lumea? Ce l-a îndemnat s-o fure şi s-o îmbrace? Nu reuşesc să înţeleg nimic din povestea asta. Cred că i se încetoşase mintea.

Ţi-am spus că a coborit din maşină şi m-a aşteptat, pentru ca în cele din urmă să fugă din nou. Fără îndoială că armura prinţului Semempsis, lucrată dintr-un metal dur, de nepătruns pentru suliţele şi vîrfurile săgeţilor, era o comoară nepreţuită pentru acea vreme. Astăzi însă ea nu constituie decît un obiect de muzeu.

Singura explicaţie e aceea că van Drutten ii atribuia puteri supranaturale. De altfel şi haimanaua de Larry îmi povestise că aştepta de la comoara rivnită putere, glorie, mai ştiu eu ce... Sărman

nebun! Te pomeneşti că se visa, ca şi alţii de teapa lui, stăpînul lumii... Nu voi uita niciodată cît de mirat şi de dezamăgit m-a privit, cind mă apropiam de el pe faleză!

CELLA ARNAUTU INCHEIE ACEASTA POVESTIRE PRINTR-UN SCURT

EPILOG

Aseară m-am plimbat cu Silviu. Au fost cele mai frumoase clipe din viaţa mea. Nici nu mi-aş fi inchipuit cît de romantic şi de sentimental poate fi uneori.

Imi vorbea de susurul izvorului, de foşnetul frunzelor, de sclipirile bolţii instelate. Şi, culmea, mi-a recitat o poezie de dragoste, e adevărat... egipteană:

PRINZATOAREA DE PASARI

O tu, iubitul meu!
Inima mea tînjeşte după dragostea ta.
Am venit şi vreau să mă duc să prind păsări.
Toate păsările din Punt coboară în Egipt.
Prima care coboară, înghite viermele din cursă.
Mirosul pasării e adus din Punt
Şi ghearele ei sint pline de răşină.
Dorinţa mea e să desfacem impreună cursa
Ca să auzi strigătul pasării mele.
Ce minunat ar fi pentru mine să fim acolo împreună.
Nimic nu-i mai frumos decit să mergi la cîmp
pentru acela ce-l iubeşti!

I-am cerut lui Silviu să-mi povestească mai multe despre viaţa vechilor egipteni. Răspunsul lui? Nici n-a vrut să audă!

Cum se mai schimbă oamenii...

(Sfîrşit)

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU